

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE SACRAMENTO|| POENITENTIAE.|| QVATVOR LIBRIS COM-||REHNSA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XVII. Diluitur argumentum quintum Caluini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54092)

confiteri ac dicere, Peccator sum: sed oportere quantum in nobis est, singula peccata accuratè confiteri. Quod idem Catholici omnes docent de Confessione quæ fit Sacerdoti. Neque enim iubent omnia omninò peccata enumerari, sed ea solum, quæ post diligentem excussionem memoriæ occurrunt: diligentem autem excussionem vocant, quam in rebus grauioribus ordinariè homines adhibere solent. Denique id solum iubent, vt peccata omnia, quantum in nobis est (qua phrasi Calvinus vtitur in explicanda Confessione quæ Deo fit) enumeremus, dum coram Sacerdote conscientiam nostram aperiemus.

Quæcunque igitur Calvinus obiicit contra enumerationem peccatorum in Confessione quæ fit homini, eadem obiici possunt contra enumerationem peccatorum in Confessione quæ fit Deo. Nam si illa enumeratio est impossibilis, & hæc est impossibilis: si illa est crudelis carnificina, & hæc est crudelis carnificina: si illa facit hypocritas, & hæc facit hypocritas: & contra, si hæc ab his incommodis libera est (vt Calvinus dicere cogitur) quia non est facienda, nisi quantum in nobis est; & illa ab his incommodis libera est, quia non est facienda nisi quantum in nobis est: & quemadmodum in Confessione quæ Deo soli fit, post enumerationem eorum, quæ recordamur, addimus: *Delicta quis intelligit? ab oculis munda me Domine*, &, *Peccavi super numerum arena maris*: & tamen omnium peccatorum indulgentiam expectamus: sic etiam in Confessione quæ fit homini, vel potius per hominem Deo: post enumerationem eorum quæ recordamur, addimus: *Delicta quis intelligit, &c.* nihilominus integram peccatorum omnium indulgentiam expectamus.

CAPVT XVII.

Diluitur argumentum quintum Caluini.

VLTIMA Caluini obiectio habetur in eadem sectione 18. vbi ex verbo Dei iactat se demonstrasse, sine Confessione aut eius voto, posse homines iustificari: *Non alia*, inquit, *nunc est peccatorum remissio, quam semper fuit. Quotquot remissionē peccatorum à*

Xxxxx 4 *Christo*

Christo obtinuisse leguntur, non leguntur in aurem Sacrificii cuiusdam confessi, nec sanè confiteri poterant, sibi nec Sacrificii Confessionarij erant, nec ipsa etiam Confessio: Et multo postea seculis inaudita fuit hæc Confessio, quibus sine hac conditione remittebantur peccata. Sed ne quasi de re dubia longius disceptemus, Verbum Dei apertum est, quod æternum manet: Quotiescunque ingemuerit peccator, omnium iniquitatum eius non recordabor. Huic Verbo, qui aliquid audet adicere, non peccata ligat, sed Domini misericordiam.

HÆC obiectio quatuor quasi membris continetur, quæ singillatim excutienda sunt. PRIMVM assumit Calvinus non aliam esse nunc remissionem peccatorum, quam semper fuit: & quia Confessio auricularis non semper fuit, inde colligi vult, eam non esse ad iustificationem impij necessariam.

SED si hæc argumentatio aliquid verè concluderet, non solum Confessio, sed etiam Baptismus in discrimen adduceretur: nam vt Confessio, ita etiam Baptismus nõ semper fuit, & tamen scriptum legimus Ioan. 3. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non intrabit in regnum cælorum*, quæ tempore legis veteris nusquam legebantur. Quare si nunc est remissio peccatorum, quæ semper fuit; aut Baptismus nunc necessarius non est, & Christus (quod absit) mentitur; aut ab initio seculi, Baptismus ex aqua & Spiritu sancto necessarius fuit, quod nemo sanæ mentis dicere potest. Quemadmodum autem ex Euangelio demonstramus, nunc Baptismum ad remissionem peccatorum requiri, qui in lege veteri non requirebatur; quia scriptum est: *Nisi quis renatus fuerit, &c.* sic etiam ex Euangelio demonstramus, Confessionem peccatorum ad iustificationem hoc tempore necessariam esse, quæ tempore Patrum Testamenti veteris necessaria non erat: quia scriptum est Ioan. 20. *Quorum remisistis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta sunt.* quod in lege veteri scriptum non erat.

DEINDE assumit Calvinus, eos omnes, quibus Christus peccata dimisit, sine Confessione auriculari iustificatos fuisse: ex quo concludi vult, nunc etiam sine Confessione auriculari homines iustificari posse.

SED facilis est solutio, eaque triplex. PRIMVM enim, quo tempore Christus propriæ vocis ministerio homines iustificabat, nondum Sacramentum Confessionis instituerat: proinde nihil est mirum, si absque Confessione pœnitentes reconciliauit. DEINDE Christus auctor Sacramentorum, à Sacramentis suis non dependebat, & idè non modò sine Confessione, sed etiam sine Baptismo peccata interdum remittebat. DENIQUE Christus Deus erat, & idè peccata contra se, suamque legem facta, simpliciter donare poterat: nos autem ministri sumus, neque vt Domini, sed vt Iudices à Domino constituti, vel soluius, vel ligamus; quare necesse habemus, causas diligenter expendere, & ex ipsa reorum Confessione diiudicare, quid in re tanta sit nobis agendum, ne fortè perperam ligemus, aut soluamus, & dum hominibus peccata remittimus, Dominum offendamus.

TERTIO Calvinus assumit, multis postea seculis inauditam fuisse hanc Confessionem.

SED hoc falsum esse Calvinus ipse testatus est in hoc eodem capite §. 7. cum ait: *Miror qua fronte assint contendere, Confessionem, de qua loquuntur, Iuris esse diuini: cuius equidem vetustissimum esse & suum fatemur.* & quamuis id Calvinus non diceret, testimonia à nobis allata, Irenæi, Tertulliani, Origenis, Cypriani, & aliorum, ad quæ Calvinus respexit, cum vltum Confessionis, de qua loquimur, vetustissimum esse confessus est, planè euincerent, falsum esse quod hoc loco idem Calvinus ait, multis seculis post Christum inauditam fuisse hanc Confessionem.

QUARTO denique adiungit verba illa Ezechielis, cap. 33: *Quotiescunq; ingemuerit peccator, omnium iniquitatum eius non recordabor.* ex quibus euidenter concludi existimat, sine Confessione aut eius voto, remitti posse peccata.

SED hoc argumentum adè non timuit S. Leo, vt in eadem epist. 91. ad Theodorum, hunc ipsum locum Ezechielis adduxerit, vbi paulò antè scripserat, Deum ordinasse, vt sine Sacerdotum supplicatione indulgentia diuina nequeat obtineri. Et iure non venit in mentem sancto Leoni, vt hoc argumentum timeret, cum non ignoraret neminem esse, qui vt oportet, ingemiscat, qui non cupiat ea remedia animæ suæ

vulneribus applicari, quæ Deus pro temporum varietate instituit. Alioqui si simpliciter gemitus quicumque sufficeret salutem, non solum Confessio, sed etiam Baptismus necessarius non esset: addo etiam, sine fide, spe, & charitate homines iustificandos; quis enim prohibet, quo minus ob solum temporale damnum aliquis ingemiscat? Quemadmodum igitur in eo gemitu, cui salus à Deo promittitur, includitur fides, spes, charitas, peccati detestatio, & propositum vitæ melioris, ita etiam Baptismi aut Confessionis votum ac propositum continetur: & sicut non addit ad verba Domini, sed illa congruenter exponit, qui ad iustificationem præter gemitum, fidem, spem, charitatem, & alia quæ diximus, exigit; sic etiam non addit, sed exponit, qui præter gemitum, votum Baptismi aut Confessionis requirit.

CAPVT XVIII.

Diluitur I. obiectio Martini Kemnitij.

MARTINVS Kemnitius in 2. part. Exam. pag. 976 & sequentibus, multa argumenta contra necessitatem Confessionis adducit, quæ cum ex Calvinianis Institutionibus ferè deprompta sint, dissoluta videri possunt. Percurram nihilominus omnia, ut vel ea solvam, vel iam soluta esse ostendam.

PRIMA obiectio habetur pag. 986. vbi hoc argumentum Kemnitius facit: *Non aliter Christus Apostolos misit, quam ipse missus fuerat. Ioan. 20. Sicut misit me Pater, & ego mitto vos. At ipse ad generalem confessionem, vel ore, vel signis aliis expressam; Absolutionem imperiebat, neq; singulorum peccatorum enumerationem exigebat, ut patet Luca 7. de peccatrice, & Matth. 9. de Paralytico: non igitur debent Ministri à penitentibus exigere singulorum peccatorum enumerationem.*

RESPONDEO, verba illa: *Sicut misit me Pater, & ego mitto vos*, non ita accipienda esse, quasi eodem modo debuerint Apostoli omnia facere, quo à Christo ipso fiebant: alioquin non debuissent, Actor. 2. Apostoli baptizare in remissionem peccatorum, quia Christus sine Baptismo peccata remisit